

2

Het rusthuis waar opa Stoffel woont, is heel ongezellig. Het ruikt er nooit fris. ‘Oude mensen worden snel ziek en daardoor mogen de ramen niet lang open blijven. Zo blijven alle vieze luchtjes binnen,’ zegt papa.

Arthur krijgt kippenvel van de geur. Koffieresten uit onopgeruimde kopjes ruikt hij erin, en te laat verschoonde luiers.

In de kamer van opa Stoffel is het gelukkig beter. Er staan nog een paar van zijn meubels. De zware eikenhouten kast, waarin Arthur zich als kleine jongen verstopte, staat tegen een lange muur. Daartegenover staat opa’s lievelingsstoel. Daar zit opa zo graag in. Ook nu weer. Hij staart voor zich uit en lijkt met zijn gedachten ver weg te zijn. Af en toe glimlacht hij. Alsof hij aan leuke dingen denkt. Arthur noemt het ‘genieten’. Volgens papa en mama doet opa gewoon niets.

‘Hoe gaat het hier, in je nieuwe huis?’ vraagt papa. Hij spreekt heel traag en erg luid, zodat opa hem goed zou verstaan.

‘Dit is mijn huis niet. Ik blijf hier maar even. Tot ze mijn huis hebben geschilderd.’

‘Nee, opa, je kunt niet terug naar je oude huis,’ probeert papa rustig uit te leggen.

‘Wat weet jij daarvan,’ snauwt de oude man terug.

Papa rolt met zijn ogen en loopt de gang op.

Arthur is nu alleen met opa. Precies waarop hij heeft gehoopt. Met mama erbij was dat vast niet gelukt. Hij gaat naast opa zitten en pakt zijn hand.

‘Opa Stoffel? Arthur hier. Herken je me?’

‘Natuurlijk jongen, ik ben niet gek, hoor.’

‘Ze willen alleen maar het beste voor jou, opa. En ik zal vaak op bezoek komen.’

‘Dat is lief van je.’

‘Zeg, opa Stoffel,’ begint hij voorzichtig. ‘Ik heb ook geholpen met inpakken.’

‘Wat zeg je? Doe jij hier ook aan mee? Ik ben niet gek, hoor,’ herhaalt opa. ‘Ik laat me niet wegstoppen.’

‘Dat weet ik wel, opa.’

Even is het stil. Arthur grijpt al zijn moed bij elkaar.

‘Toen ik aan het inpakken was, heb ik iets gevonden. Het lijkt wel een dagboek. Er staat een bekende zin in. *Hoe ik op de regenboog naar de andere kant vloog*. Wat bedoel je daar precies mee, opa?’

Even lijkt het of de ogen van opa Stoffel meer blinken dan

anders, alsof er een oude herinnering bovenkomt.

‘Opa?’

‘Ik ben niet gek.’

‘Dat weet ik. Vandaar mijn vraag. Ze lijkt me belangrijk,’ probeert Arthur nog eens.

‘O, belangrijke vragen mag je me altijd stellen. Wat is er, mijn jongen?’

Arthur haalt diep adem en herhaalt dan kort zijn vraag. Niet te veel informatie geven, denkt hij. Anders raakt opa in de war.

‘Papa,’ fluistert opa Stoffel zacht.

Arthur kijkt snel om zich heen. Hij ziet niemand. Opa is alweer aan het ‘genieten’. Zijn ogen zijn naar binnen gekeerd. Weg is het heldere moment.

Even later komt papa binnen. Hij heeft een glaasje water bij voor opa Stoffel.

Arthur wil weg. Opa zal nu toch niets meer zeggen. Hij geeft opa nog een kus op zijn zachte wang en dan loopt hij samen met papa naar de gang. In de deuropening draait hij zich nog één keer om. Opa ‘geniet’ nog steeds, maar hij fluistert iets. Arthur kan het nog net horen: ‘Papa.’

3

’s Avonds gaat de bel. Emma en haar ouders staan voor de deur. Het komt wel vaker voor dat ze onverwachts op bezoek komen. Arthur en Emma drinken een sapje en gaan dan op Arthurs kamer spelen. Als hij zijn kamerdeur sluit, geeft Emma hem meteen het dagboek terug.

‘Het is niet van opa Stoffel,’ zegt ze.

‘Hè? Hoe weet je dat?’

‘Daar ben ik achter gekomen na wat opzoekingswerk *en* een gesprek met opa Stoffel,’ zegt ze zelfvoldaan.

Nu is Arthur pas echt verbaasd. ‘Heb je met opa Stoffel kunnen praten?’ Heel even voelt hij een steek vanbinnen.

Trots gaat Emma verder. ‘Jij zei dat je niet wist wanneer het geschreven was. Daarom ben ik op zoek gegaan naar aanwijzingen die iets vertellen over de tijd.’

‘Ik snap het niet,’ zegt Arthur verward.

‘Ik ben op zoek gegaan naar gebeurtenissen die beschreven werden. Die heb ik opgezocht op het internet. En zo weet ik wanneer het dagboek geschreven is. Simpel.’

Arthur staat versteld. Waarom heeft hij daar niet aan gedacht? ‘En? Wat heb je gevonden?’

‘Ik ben erachter gekomen dat het niet door hem is geschreven, omdat het veel ouder is. Ik heb het nog niet helemaal gelezen, maar ergens staat er iets over de Olympische Spelen in Londen. Die heb ik opgezocht. Wat blijkt? Er zijn vaker Olympische Spelen geweest in die stad. Maar de dagboekschrijver schrijft ook dat een roeiclub uit Gent er de zilveren medaille won.’

‘En toen ben je dat gaan opzoeken,’ onderbreekt Arthur haar. ‘Precies. Dat was in 1908.’

‘In 1908?’ Arthur duizelt even. ‘Toen was opa nog niet eens geboren,’ stamelt hij.

‘Ja, daar was ik ook al achter, neefje. Toen werd ik pas echt benieuwd. Wie had het dan wel geschreven? Daarom heb ik het gewoon aan hem gevraagd.’

‘Ja, ik ben er ook over begonnen toen ik bij opa Stoffel op bezoek was, maar hij herinnerde zich niets. Hij was al gauw weer aan het ‘genieten.’

‘Ik weet niet of opa Stoffel het echt beseftte, maar hij sprak plots veel over zijn papa. Mijn ouders dachten dat hij maar wat aan het brabbelen was. Hij had het over de geschriften van zijn papa.’

‘Dat ik dat niet snapte! Toen ik hem naar het dagboek vroeg, dacht ik ook dat hij maar wat brabbelde. Ik heb er niet bij stilgestaan dat zijn vader de dagboekschrijver kon zijn.’

‘Tja, daar moet je mij voor hebben,’ zegt Emma lachend.

Arthur rolt met zijn ogen. Maar hij is ook opgelucht. Nu is ten minste één mysterie opgelost.

‘Ik vrees wel dat we opa Stoffel gekwetst hebben door in zijn papieren te neuzen. We moesten alles bij het oud papier zetten, weet je nog?’ zegt Emma.

‘Ik zou ook niet willen dat iedereen zomaar mijn dagboek leest.’

‘Aha, dus jij hebt een dagboek! Zeg op, waar is het?’ pest Emma.

‘Doe niet zo flauw. Maar nu begrijp ik opa wel,’ zegt Arthur.

‘Zullen we toch nog maar wat verder lezen?’ Emma kijkt hem liefjes aan.

‘Ik wil gewoon weten wat opa’s vader bedoelde met die vreemde zin *Hoe ik op de regenboog naar de andere kant vloog*.’

‘Ik kan het ook niet loslaten. Voor opa Stoffel moet het heel belangrijk zijn. Als we weten wat die zin betekent, dan weten we waarom hij hem zo vaak herhaalt.’

‘Dat die meester een drol is, is ook vreemd. Ik heb er trou-

wens al wat meer in gelezen. Hij heeft het over meerdere meesters. Hij noemt die allemaal *Vlaamse Meesters*. Laten we samen op onderzoek gaan.'

'Oké. Op één voorwaarde.'

'Ja?'

'Dat niemand hier van afweet. Voorlopig toch,' fluistert Emma.

'Oké. Het is ons geheim.'

'Ja. Het geheim van de Vlaamse Meesters.'

4

Ze moeten het hele dagboek lezen en dus vouwen ze het voorzichtig open. Het papier is erg droog, af en toe komen er kruimels papier los. Ze moeten wennen aan het handschrift. De papa van opa Stoffel schreef helemaal anders dan zij. De hoofdletter *T* bijvoorbeeld, dat is een rare krul:

Zij zouden nooit zo mogen schrijven van hun juf. Sommige woorden zijn ook een beetje anders. Zo staat er *eene* in plaats van gewoon 'een' of *zoo* met twee o's, en daar wordt geen dierentuin mee bedoeld.

Maar stilaan raken ze eraan gewend, en snappen ze beter wat er staat.

Arthur bladert wat door het schriftje en leest de raadselachtige woorden nog eens opnieuw:

groot geheim en *Vlaamse Meesters*.

Waarvan er dus één een drol is, denkt hij. Algauw moet hij stoppen met lezen. Zijn hoofd tolt. Maar Emma heeft geen geduld.

‘Komaan Arthur, er moet toch meer geschreven zijn over die Vlaamse Meesters en die regenboog. We moeten doorlezen.’

‘Ik ben te moe.’

‘Dan neem ik het terug mee naar huis. Ik zal tot hier lezen.’ Tussen haar vingers houdt ze een pakje van een tiental bladzijden. ‘Daarna lees jij het volgende stuk. Je moet goed opletten. Telkens wanneer je iets leest over Vlaamse Meesters en vliegen over de regenboog moet je een plakbriefje plakken. Dan bekijken we het daarna samen.’

Soms heeft Arthur een hekel aan haar. Ze kan zo bazig zijn. Maar het is al lang goed. Hij is het dagboek even beu. Een beetje televisie kijken, daar heeft hij zin in.

Emma stopt het dagboek in haar rugzak en samen gaan ze naar beneden. Hun ouders zijn druk in gesprek. Het gaat over opa Stoffel en zijn slechte geheugen. Ze hebben niet door hoe alert hij af en toe nog is. Dat weten alleen Arthur en Emma.

Als Arthur ’s avonds in bed kruipt, vindt hij een briefje. Wat is dat nu? Het ziet er oud uit. Het ruikt naar het dagboek, maar het papier voelt anders. Het heeft lijntjes, terwijl

de rest van het dagboek gewoon wit papier is. Deze letters zijn ook mooier gevormd, beter leesbaar. Waarschijnlijk is het papiertje uit het dagboek gevallen toen hij en Emma het aan het lezen waren. Voorzichtig vouwt Arthur het open. Hij herkent het handschrift: dat is van zijn opa.

Hierbij bevestig ik dat alle vreemde zaken die in het dagboek van mijn vader staan, waar zijn. Mijn vader is niet gek, zoals velen denken. Ik kan het weten, want ik ben hem achterna gegaan. Het dagboek beschrijft exact hoe ook ik op de regenboog naar de andere kant vloog. Hoe ik op het juiste moment het prisma voor de Dulle Griet hield en met de juiste woorden naar Pieter den Drol ging. Hij is de grappigste der Meesters. Tussen opstandige engelen en in vreselijke kou beleefde ik een groot avontuur. En ik ontmoette nog een Meester, een die je aanspreekt en zichzelf niet ongezien laat. Vervolgens bracht de magische glazen driehoek mij naar festiviteiten. Prachtig geschilderd door de Meester van het licht en het donker. Maar zonder brood en wijn is er geen festijn!

Jacob Stoffel, museumbewaker